Ionuț Caragea

Donator universal

Stef

© may 2007 by Ionuţ Caragea, Montréal
www.ionutcaragea.ro

ISBN: 978-973-1809-02-1

Acreditare CNCSIS 2006

Editura şi tipografia STEF
700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro; http://www.editurastef.ro

Ionuț Caragea

DONATOR UNIVERSAL

STEF

Dedic această carte dragilor mei părinţi,
Florin şi Elena.

Autorul

Donator universal

În ultima vreme discuţiile despre opţiunea unor creatori de a-şi publica operele pe internet, diferenţa între deschiderea (am în vedere şi grila de calitate) oferită de net şi cea pe „suport clasic" ş.a., au devenit obişnuite.

În mare, internetul este catalogat fie ca loc în care „duiumul de veleitari îţi creează o stare antipoetică greu de eradicat"[1], fie ca alternativă viabilă, (şi) prin amploare. Probabil motivaţiile publicării pe net acoperă o paletă largă, de la „libertatea" conferită, la modul de acces la revistele literare. În presa literară unii nu dau şanse publicării pe net („odisee lirică regenerativă", menită „să satisfacă interese din ce în ce mai multe, care, datorită impactului imediat, lasă în spate cititul adevărat, asimilarea şi mai ales grila estetică prin care e obligatoriu să treci un text la lectură"[2]). Alţii cred că sunt şi nume care se vor impune (s-au impus), şi este binevenit acest spaţiu generos, parte din autorii de pe net sunt cel puţin promisiuni. Însă nu e „nici o monitorizare, nici un control, nici un spirit critic"; sunt şi talente „care riscă fie să se piardă, fie să fie consideraţi nişte veleitari care n-au acces la presa scrisă sau la edituri", dar, dacă „preferă acest sistem, dacă nu se autocontrolează, dacă nu ies în public cu spirit critic n-au nici o şansă"[3].

---

1 Gellu Dorian, Silvia Caloianu – *Niciodată pe nume*, în „Convorbiri literare", martie 2006.

2 Gellu Dorian, *idem*.

3 Nicolae Manolescu, în „Un domn la Paris", interviu acordat lui Vartan Arachelian, sâmbătă, 16 septembrie 2006 – din varianta pe internet a magazinului „NEWS 365".

E şi dezbaterea suport de hârtie *versus* virtual. Unii nu cred prea mult în publicarea pe net[4], pornind de la considerente ca modul în care putem (re)cunoaşte/ percepe audienţa în reţeaua virtuală. În cartea *Future Writers Internet Writers,* poetul egiptean Ahmed Fadel Shabloul vede coexistând publicarea pe hârtie şi pe net. Vorbeşte de „realismul literaturii digitale/ *adab al waqeiya al raqamiya*", care ar face literatura mai interactivă prin folosirea instrumentelor oferite de net (ca multimedia, intertext), şi „cititorul va ajuta la crearea textului"[5].

Mulţi din cei care publică (şi) pe internet au talent şi, în fond, e o opţiune. Internetul poate fi o alternativă care trebuie exploatată/ înţeleasă/ comentată, dar nu trebuie uitat că respectarea unor criterii (şi estetice) cât se poate de bine definite poate conduce la realizări notabile. Viitorul va decide cum vor convieţui net, cărţi, ziare, radio, televiziune ş.a.

Între cei care au ales să îşi publice creaţiile întâi pe net se înscrie şi Ionuţ Caragea, de o vreme vieţuitor al Canadei. Acolo a început să publice, pe net (subliniind că acesta e un mijloc – nu scop în sine în activitatea literară – pentru care a optat şi fiind în căutare, şi din motive de timp), apoi pe hârtie, în România. După *Delirium tremens*, a urmat al doilea volum de versuri, *M-am născut pe Google* şi, acum, al treilea, *Donator universal*.

Poate cel mai bine s-a definit pe sine şi creaţia lui în al doilea volum: „nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă/ au rămas doar cârligele familia mea/ şi-au luat cu toţii hainele şi au plecat/ fără să lase nici măcar/ un petec" – *Bate vântul, mi-este frig şi tuşesc*, şi „m-am născut pe Google/

4 Discurs al poetului italian Marco Baudino, Budapesta, în 22-24.04.2005, la un forum cu caracter literar.

5 Eman Shaban Morsi, „Union and website for Internet writers provide publishing opportunity and highlight new genre", în Cairo Magazine, 3-9 nov. 2005.

am deschis ochii şi am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă" – *M-am născut pe Google*.

Cele trei volume nu diferă substanţial din punct de vedere tematic/ stilistic, excepţia fiind, oarecum, cuvântul înainte al autorului din *Donator universal*, în notă confesiv/ explicativ/ sentenţioasă. Dealtfel, acestea sunt şi în nota poeziei sale, dublate de ironie, introspecţie (uneori o oglindă în care vede fie un colţ de lume, fie pe sine în lume), observaţia (de la banal, tern, truism, la profund, grav). Uneori poezia pare un jurnal/ îndreptar, parcă doreşte să împărtăşească/ povestească cititorilor prin ce a trecut, ce a învăţat din viaţă, experienţa lui (pe care o consideră din multe puncte de vedere semnificativă). Uneori versurile par eboşe din cotidian/ tern („eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine.../ însă cum poţi conduce lumea fără carnet de şofer?/ în oraşul tău nu sunt taxiuri, iubito"), adesea creează imagini reuşite („îmi fumez sângele/ cu degete fără filtru/ mă droghez cu dragostea mea/ bolnavă de cancer"). Alteori parcă ar fi o lecţie de viaţă sau, poate, o confesiune amară („lasă durerile să fie amare/ învaţă să trăieşti fără speranţă/ lasă uimirea să-ţi ghilotineze/ toate semnele de întrebare"). Unele poeme sunt scurte (sau din strofe cu puţine versuri/ cuvinte), frizând conciziunea cu iz oriental – însă numai formal. Alteori, par nişte „definiţii" personale (*Afară din suflet*, *Aritmie, Eu la pătrat* ş.a.).

Lecturile evident destul de bogate, plecarea din ţară, experienţa ruperii de locurile natale, toate sunt prezente, în varii proporţii, în poezia lui Ionuţ Caragea. Scrie parcă neavând în vedere canoane şi reguli, ci mai mult dorinţa de a se confesa, de a „spune", de a ieşi din capcana amintirilor. Scrie, spune el, ca „să mă dau afară/ din suflet". Scrie de dragoste, singurătate, durere, căutare. Marcat evident de ce înseamnă internetul, scrie o poezie care pare a se situa

undeva în vecinătate cu nihilismul/ latura „prognostic/ profetică", tipice generaţiei *world wide web*, simţind poezia ca „un download ceresc", dar şi ancorat cu sufletul în teluric – care înseamnă şi acasă, mama, femeia, dragostea. Cultivă metafora, uneori chiar cu oarecare asiduitate. Unele figuri de stil sunt de o originalitate aparte, altele sunt atinse şi de uşoare tuşe de preţiozitate („o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare/ mă ghemuiesc între pereţii visului claustrofobic" – *Agnus Dei*).

„Conversaţiile" cu/ despre Dumnezeu (care, până şi el, „s-a născut bătrân", dar „este capabil/ să ne asculte pe toţi/ să ne privească să ne iubească" – *Sub talpa unui pantof*), căutările, drumurile către/ dinspre Domnul, trasarea unui drum între sine/ suflet şi divin pendulează pe o punte îngustă între orgoliu/ egocentrism („Eu^2 = Dumnezeu" – *Eu la pătrat*; „iau cuvântul în mâini şi lupt/ ca un erou pe frontul suferinţei/ pentru eradicarea fărădelegilor sfinte" – *Abdicarea lui Dumnezeu*; „eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine" – *Fără carnet*) sau, poate, mai curând o specie personală de nihilism („am primit un mesaj de la Dumnezeu/ îmi spunea că va veni o zi în care/ va exista o singură biserică universală/ credinţa, da, credinţa va fi o stare/ de euforie declanşată de o perpetuă mişcare/ spre nihilism") şi credinţă. Şi Dumnezeu e parte la „jocul" vieţii autorului, între tangibil/ real şi virtual: „îi voi da lui Dumnezeu remove/ de pe lista favoriţilor mei / şi voi striga tare/ Yahoo!" – *Yahoo*.

Dragostea, subiect major pentru autor, înseamnă mai ales căutare („ce mă ţine în viaţă/ este iubirea neînţeleasă"; „i-am dat iubirii tot ce aveam/ ca pe o ultimă şansă" – *Măiastra călătoare*), suferinţă („din palma ta sărutul/ învaţă să zboare/ căzând în prăpastia dintre noi" – *Inima mea trage clopotele*), puţină speranţă („te voi iubi prin lipsa mea/ prin neatingerile mele/ prin tăcerea mea/ prin tot ce este Incomensurabil" – *Mă voi întoarce*), decât, mai rar, împlinire.

La urma urmei, scrie el, „dragostea/ este o intersecţie cu sens giratoriu/ te-nvârţi în jurul aceleiaşi inimi/ până rămâi fără lacrimi" – *Autostop*, sau un „ocean fără ţărm" – *Arca poetului*. Cu toate acestea, iubirea (care poate să poarte şi numele Ioana) pare a fi soluţia găsită de Ionuţ Caragea pentru a trece dincolo de teluric, dincolo de cuvinte, pentru a se regăsi.

Atent şi la aspectul/ grafica cărţilor sale, înclinat şi spre ludic, nu degajă senzaţia că e interesat să se încadreze în vreun curent, vreo tendinţă anume. Poezia lui pare a reflecta mai curând îmbinarea între căutarea unui stil propriu, a unui limbaj în care să-şi îmbrace discursul, uneori cu rezultate ca balansul între ironie şi introspecţie, observaţie (aparent) detaşată şi ludic, „joaca" de-a cuvintele sau/ şi drumul între două „lumi", virtuală şi reală.

Prin sinceritatea versului, emoţia, curajul de a spune ce gândeşte, Ionuţ Caragea, donator universal de cuvinte, iubiri, trăiri şi visuri, are reale şanse ca dorinţa de a se regăsi în poezie să îi fie împlinită.

Marius Chelaru

FERICIREA

Fericirea este un concept atât de relativ. M-a fascinat ce spunea Freud: „Fericirea este visul unui copil realizat la vârsta adultă". Numai că adulţi fiind, am uitat să mai visăm, am uitat să fim copii. Am devenit contabili, economişti, psihologi, doctori în dragoste, dar am uitam să fim şi copii. De aceea suntem indiferenţi, reci. De fapt nu căutăm fericirea, căutăm doar un concept utopic, o definiţie din dicţionar. Suntem pragmatici. Nu ne mai permitem să fim fericiţi, nu mai avem timp. Trebuie să rămânem echilibraţi, cât mai insensibili, dacă se poate - invulnerabili. Asta ne va face mai puternici?

Sunt duşmanul acestui gen de gândire. Nu reprezintă decât atitudinea unor laşi ce fug de încercările inerente care apar în viaţă atunci când iubeşti. Sunt un extremist al iubirii. Prefer să sufăr decât să nu-mi pese, prefer să mă doară decât să simt plăcere fără sentiment. Prefer să iubesc decât să pretind că iubesc, să mă prefac că iubesc, să mă amăgesc că iubesc. Prefer să scriu şi să urlu întregii lumi că exist şi iubesc.

Detest oamenii care spun: ţin mult la tine! Sunt nişte ipocriţi.

Le este frică să iubească. Le este frică să se dăruiască cu adevărat.

Sunt prea preocupaţi de orgoliul lor, de persoana lor. De fapt se simt atât de bine, nu sunt deranjaţi de nimic, nu vor suferi deloc în caz de nu merge ceva pentru că nu se vor implica cu adevărat.

Vor spune: sunt aşa cum sunt, nu-ţi convine, mergi în altă parte...

Suntem aşa cum suntem? Priveşte în oglindă şi întreabă: cine sunt eu?

Romain Roland spunea că „Fericirea înseamnă a-i cunoaşte limitele şi a le iubi”.

Am căutat vreodată limitele? Nu mă refer la performanţe intelectuale, la acumulări materiale sau la sporturi extreme. Am iubit suferinţa, boala ca pe un semn divin? Am iubit când am iubit? Ca şi când am face dragoste cu Dumnezeu? Sau singura limită pe care am atins-o vreodată este doar orgasmul fiziologic? Iubirea, o mişcare mecanică, repetitivă, în care pretindem că suntem zei. Nu-l condamn pe Kant pentru ceea ce a pierdut. Cum de asemenea nu-l condamn pe Iisus pentru ceea ce nu a făcut. Cum de asemenea nu mă condamn pe mine pentru ceea ce sunt. Important este că înţeleg ceva. Important este ca tu să înţelegi ceva. Următorul pas depinde numai de noi.

Abbé Delille spunea că „Fericirea aparţine celui ce face fericiţi”.

Gândeşte-te, câţi oameni ai făcut fericiţi pe parcursul vieţii tale? Vei descoperi că ai lăsat în urmă numai persoane triste, suferinde, decepţionate, bolnave. Persoane marcate pe viaţă. Dar ce-ţi pasă ţie? Nu eşti tu de vină. Nu ai promis nimic. Doar fericirea ta contează şi tu nu trebuie să lupţi pentru a o obţine. Ea vine de la sine pentru că tu o meriţi. Tu deţii atuurile fericirii. Tu eşti magnetul. Tu eşti liderul. Tu eşti cel care nu trebuie să sufere.

Ţi se pare că sunt prea dur cu tine?

Sau consideri normal faptul că dacă îi faci pe alţii fericiţi, ţi se cuvine şi ţie de la Dumnezeu un gram de fericire? Şi dacă nu vei primi, îl vei ignora? Vei spune, ce fel de Dumnezeu este acela care lasă atâta suferinţă în lume, atâta suferinţă în inima mea? Îţi vei plânge de milă şi vei nega Dumnezeul din tine? Tu eşti responsabil pentru tot ce se întâmplă în jurul tău, iar ca să atingi fericirea cu vârful degetelor, trebuie să începi prin a-ţi schimba atitudinea.

Nu pot fi indiferent, nu am această calitate a ta. Însă nu-ţi voi putea spune care este calea ta. Am şi eu contradicţiile mele. Între ceea ce simt şi ceea ce gândesc, între ceea ce gândesc şi ceea ce scriu. Mintea este uneori trădătoare de suflet. Dar asta mă face să-mi pun mereu întrebări... Eu nu vin cu o reţetă, eu vin cu o contradicţie. În interiorul contradicţiei se află cheia.

Mereu stâlcesc cuvântul plăcere. Iubirea nu-mi place când dă şi când cere... Sunt un extremist al iubirii. Acuma stau şi rescriu lumea. Şi cu fiecare cuvânt, mi se scurge o picătură de viaţă.

Ionuţ Caragea

Vinerea Mare

Un înțelept
Cruce la piept
N-am cum să scap
Cruce la cap

Zilele numeri
Cruce pe umeri
Mă laşi la vatră
Cruce de piatră

Primesc însemn
Cruce de lemn
Ultim suspin
Cruce mă-nchin

Din miez de nuc
Crucea mi-o duc
Spre creator
Pe cruce mor

Christ îmbătrânit

te întrebi de ce te atrage bărbatul acela
cu părul albit şi mâinile aspre
de unde are toate acele semne pe trup
vrei să-i fii camarad de arme şi scut
pe drumul gropit spre necunoscut
vrei să-l atingi şi să-i simţi poleirea
vrei să-ţi fie drept pildă
şi să-ţi vorbească cu duh
vrei să priveşti lumea din ochii săi
începutul şi sfârşitul
apocalipsa fiecărei secunde
desferecarea celuilalt eu
vrei să-i amâni condamnarea
purtându-i toată durerea în pântecul greu
tu ştii femeie
cu vârsta se-aşază gloria pe faţă
însă cununa de spini este numai a lui

Agnus Dei

dintre toate minunile de pe Pământ am ales viciile pentru a fi fericit
îmi este frică să te strig ecoul mi-a ştirbit de-atâtea ori imaginaţia
am trudit am plâns la edificiul tău femeie o eternitate de cuvinte
puse cap la cap un pod între maluri curg poveşti de dragoste
singurătatea inventează fantasmagorice universuri
trăiesc printre iluzii îmbrăţişând ecouri

o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare
mă ghemuiesc între pereţii visului claustrofobic
pe-alocuri izbucnesc într-o tăcere fără margini
privesc şi mă întreb de ce cadavrul meu
curge la vale

sclavia-i chintesenţa puterii distructive
până şi Dumnezeu s-a născut bătrân
doar un singur lucru îmi rămâne
să mă îngrop în consternare
să mor fericit pe limba
mieilor

Afară din suflet

„am ales viciile pentru a fi fericit”

iubiri la bucată
cu aromă de cireşe
şi dantelă catifelată

îmi fumez sângele
cu degete fără filtru
mă droghez cu dragostea mea
bolnavă de cancer

plămânii
spitalul iubirilor
înnebunite
după gratii de oase

inima
bătrână toxicomană
cerşind o ţigară

lăsaţi ferestrele deschise
vreau să zbor
către paradisul celor
care cultivă iarbă

să trag un fum
să mă dau afară
din suflet

A doua cădere a regelui Snowdon

uneori cred că toate zilele sunt la fel de curve
iubesc doar aceste nopţi văduvite de Soare
încercând să-mi ghicesc singur în palme
apropierea Morţii

fii demn îmi spun şi luptă cu neputinţa
de a tăcea te iubesc ai răbdare
dragostea este o fiară
care stă toată viaţa la pândă
te ucide atunci când iubeşti cel mai tare
lasă călăul invizibil
să-ţi înfigă suliţa sub coaste
lasă durerile să fie amare
învaţă să trăieşti fără speranţă
lasă uimirea să-ţi ghilotineze
toate semnele de întrebare
mergi fachir cu picioarele goale
pe focul durerilor mistuitoare
cu inima atârnând ca o batistă murdară
lasă tâmplele să-ţi fie cărunte
pune-ţi singur coroana pe frunte
spinii sunt carnivori au nevoie de sânge
nu te culca pe laurii unor idei biruitoare
în sufletul tău se prăvăleşte un munte
în corpul tău inima mugeşte iertare
rege al împărăţiei de cuvinte aldine
profanator de morminte în care
sunt adormite regine

uneori cred că toate zilele sunt la fel de curve
iubesc doar aceste nopți văduvite de Soare
încercând să-mi ghicesc singur în palme
apropierea Morții

Abdicarea lui Dumnezeu

o întreagă birocraţie până la cerul tău, Doamne...
...cozile sunt lungi, aşteptăm cuminţi să ne vină rândul
certificate de naştere, de căsătorie, de deces
rugăciunea spusă în fiecare seară
crucea înainte de masă, slujba de duminică
spovedania, să ni se ierte cele mai grele păcate
erau vremuri
când era mai ieftin să mori, Doamne
şi mai simplu
toate pomelnicele astea nu mai ajung
gropile trebuie să le umplem cu aur
o întreagă birocraţie până la cerul tău, Doamne
aşa că iau cuvântul în mâini şi lupt
ca un erou pe frontul suferinţei
pentru eradicarea fărădelegilor sfinte
strâng semnăturile oamenilor nefericiţi
şi îţi cer, Doamne
să abdici de la tronul împărăţiei tale
manifeste, peste tot manifeste
vrem alegeri libere
revoluţia a fost înfrântă prin ignorare
aşteptăm cuminţi să ne vină rândul
nu există alternativă mai bună
decât mila

Donator universal

pe tine Iisuse
nu te-am întrebat niciodată
ce grupă sanguină ai?
tu cel care ne îmbeţi
pe toţi iar noi
te mai lungim cu apă
în loc să te cinstim cu rugăciuni
şi dreptate
şi te mai întreb şi pe tine
înger păzitor şi tălmaci
ce limbă vorbesc oamenii
după ce trec de cârmaci?
până la cer sunt doar sfinţii
cu limbi ascuţite
şi mulţi credincioşi
numărându-şi
arginţii
eu cred Iisuse
că tu eşti zero
infinit

Aritmie

nu vrea să-mi răspundă
grăbita secundă
iar inima bate
secundele toate

Suflet orfan

sistolă
inima trimite
înc-o epistolă
tot prin artere
către viscere
nu leneviţi!
unde vă credeţi,
fără stăpân?
şi se întoarce prin vene
altă epistolă:
nu mai vorbi despre lene!
nu vezi că bunului suflet
i-a murit un plămân?

Eu la pătrat

viaţa este zero, la puterea doi
şi rămâne zero, nuli suntem şi noi

viaţa este unul, împărţit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viaţa suntem toţi, radicali din unul
şi rămâne răul şi în mijloc bunul

viaţa este sfera, cercul şi pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viaţa e triunghiul, dreptele catete
şi rămâne unghiul, fără epitete

viaţa e obtuză, până-n infinit
şi rămâne punctul, singur şi uimit

viaţa-i printre puncte, o mulţime vidă
şi rămâne moartea, singură, rigidă

viaţa este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viaţa-i geometrie – simplă cum sunt Eu
însă Eu^2 = Dumnezeu

Şahul etern

dacă Eu² = Dumnezeu
ce se întâmplă cu celălalt Eu?

celălalt Eu – fac o rocadă şi mat
cuvântul meu va rămâne stigmat

cum pot stârpi neputinţa din mine
să fiu stăpân pe vieţi şi destine?

cum pot s-accept următoarea greşeală
dacă celălalt Eu mă înşeală?

Eu te iubesc, te iubesc, ştii prea bine
însă celălalt Eu te previne

şi când te scriu – te zidesc în poeme
celălalt Eu în van să blesteme

nu mai ucide, iubito, poetul
el e profetul, anahoretul

el te iubeşte, iubeşte-l şi du-te
să fiţi în faţa morţii – redute

să fiţi regină şi rege-mpreună
şahul etern – iubirea nebună!

Timpul se măsoară în cuvinte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
şi mă întreb dacă va mai renaşte vreodată
în inima mea
acea pasăre uriaşă cu aripi de foc
şi lacrimi de Soare

prin mine Domnul îşi face marea lucrare
mă ţine de mână şi mă poartă prin lume
îi arde de glume îmi spune nu fii trist
în inima ta
renaşte un Christ cu plete cărunte
în sufletul tău se-nalţă un munte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
şi Domnul îmi spune ştii bine
timpul se măsoară în cuvinte
lasă amintirile să te alinte
dragostea să te doară

ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
femeia
cu trup de optsprezece ani

Fata din tablou

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
te iubeam cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

îţi doreai soarele şi pe strada ta
să ieşi afară şi să aprinzi tacticos o ţigară
să mergi liniştită şi să te laşi privită
să fie lumea la picioarele tale

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
treisuteşaizecişicincidezilepean
cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

Fără carnet

eu conduc lumea
nu lumea mă conduce pe mine...
însă cum poţi conduce lumea fără carnet de şofer?
în oraşul tău nu sunt taxiuri, iubito
doar un beţiv rătăcind
pe o stradă mustind de iubire
am valizele pline
cu poeme pentru lumea cealaltă
asta e crucea pe care mi-o duc cu-ndârjire
inima îmi tresaltă
mă priveşti cu ochii aceia
tulburător de căprui
aş vrea să fiu Michelangelo ridicându-ţi statui
aş vrea să fiu Iisus şi să-ţi plâng la picioare
dar tu Magdalena eşti o femeie în floare
cuvântul te ofileşte
lacrima nu-ţi ţine de sete
sunt un profet anonim şi mă port fără plete
am valizele pline cu poeme pentru lumea cealaltă
în oraşul tău nu sunt taxiuri, iubito
doar trenuri care spre tine se-ndreaptă şi pleacă
lăsând în urmă tăcutele şine
privindu-se rece

Mă voi întoarce

şi uneori tristeţea mă amuză
şi liniştit mă pierd în vraja
unui cântec...

te voi iubi prin lipsa mea
prin neatingerile mele
prin tăcerea mea
prin tot ce este
incomensurabil

timpul îşi muşcă buzele
moartea îşi roade unghiile
tu eşti floare
pe altarul cuvântului
între cer şi pământ

şi chiar fără să-mi dau seama
în cuvintele mele
se mai ascundea o poezie
aşa cum de obicei
în cuvintele mele
se ascund poezii
rareori părăsite
de muză

şi uneori tristeţea mă amuză
şi liniştit mă pierd în vraja
unui cântec...

Iartă-mă, iubeşte-mă

când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu înţelegeam
cât de greu
este să iubeşti
şi să fii întotdeauna singur

zile şi nopţi, nopţi şi zile
au trecut peste tine, copile
când sunt mare...
nu am idee
cum să iubesc
o femeie

îi scriu c-o doresc
am zidit-o în muză
însă greşesc
vocea mea mă trădează
vocea mea o acuză
îmi răstignesc într-o poemă cuvântul
şi o iubesc tăcut ca şi vântul
ce-ntoarce pagini şi lasă iubiri
în paragini

când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu înţelegeam
că Dumnezeu s-a născut poet

poeţii scriu
muzele dorm în sicriu
muza mea sfinţeşte icoana
şi când greşesc eu mă rog la Ioana

Nu mai citiţi

returnaţi cărţile la bibliotecă
le spune Dumnezeu oamenilor...
ce se întâmplă când îmbătrânesc pe un raft
prăfuit de anii ce m-au tratat cu dispreţ
captiv în cavoul cu coperţile groase
eu, muribundul cu scrisul citeţ
tu, moartea mea în carne şi oase
care nu pune pe cuvinte vreun preţ
nu mai rupeţi foile din cărţi
le spune Dumnezeu oamenilor
agăţaţi de trecutul care îi mai ţine în viaţă
întipărită ultima frază
nu mai citiţi

Pe banca acuzaţilor

viaţa nu e pierdere de timp
dar tu mi-o iei
şi te voi da în judecata
de apoi

Doamne, de ce mă aflu mereu
pe banca acuzaţilor?
de ce îngerii sunt mereu mincinoşi?
probe false, vă spun, toate probele sunt false
amintiri contrafăcute
ajung în faţa legii
în cel mai ieftin costum de haine
legat la şireturi flămând însetat
cu mâinile încrucişate mă zbat
să-mi iau un avocat din oficiu
un singur martor: iubirea
cu ea mereu am pierdut

ce are acuzatorul de spus?
daţi-mi un creion şi o foaie de hârtie
voi scrie *mot à mot*
poezie
îţi voi plagia şi fiinţa
şi esenţa umană
diavole

Supravieţuim jocului

timpului...
nu-i tremură niciodată mâinile
îşi plimbă încet bisturiul pe feţele noastre
ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa
numai mie îmi tremură mâinile
când încerc să mă rad
îmi zic mereu astăzi trebuie să fiu mai frumos
poate mă întâlnesc cu sublimul
mă îmbrac cu acelaşi costum de haine
pe care îl port de-o viaţă cuvântul meu
merg pe stradă râzând
poate că mă voi pierde în această forfotă
şi timpul mă va scăpa din privire
însă oamenii se întorc la casele lor
rămân singur în faţa destinului
mâinile-mi tremură iubire
supravieţuiesc jocului în care lumea se-ascunde
după fiecare apus mâinile-mi tremură
închinăciune către tine
cel care m-a învăţat să trăiesc după regula
că totul se reduce la unul şi acelaşi costum de haine
în care mă nasc în care trăiesc în care mor

Dorm într-o livadă de meri

poate că voi muri într-un vis
în care durerea nu doare
în care singurul coşmar
este viaţa

îmi vor rămâne
doar cele mai grele cuvinte
ca pietrele
pe fundul râului

dorm
într-o livadă
şi sunt pământul
visându-se iarbă
iarba visându-se floare
floarea visându-se măr

trăiesc în lacrima unui univers
aflat în lacrima unui univers şi mai mare
dorm până când...
se termină visele la tonomat
la colţ de stradă
cerşesc timp

poate că voi muri
în floare

Inima mea trage clopotele

din palma ta sărutul învaţă să zboare
căzând în prăpastia dintre noi
aşteptarea e apăsătoare
mă rog la valurile vremii
sau la vântul pustietăţii
să mi-l aducă pe buzele mele
de Sfinx împietrit
tot ce-mi rămâne este să privesc călătorii
ei ştiu acum enigma sărutului cu aripile frânte
ce a încercat să zboare cât mai aproape de Soare
fiecare sărut pe limba lui piere
inima mea trage clopotele
unei tăcute biserici

Viză la vama cerului

pentru intrarea în paradis
am plătit taxa pe celebritate
am mituit îngerii şi am ajuns la Petre
paşaportul îmi spune
între timp încercam să îi fur cheile
ai păcate mă întreabă
am imunitate
şi votul de la foarte multe persoane
candidez pentru postul de sfânt
am construit biserici
le-am dat săracilor de mâncare
din mărinimia mea
chiar şi mieii lui Dumnezeu
trăiesc bine mersi
trebuie doar să ştii cum să-i creşti
şi se vor înmulţi

la vama cerului trec oile
Petre adoarme
n-am nevoie de viză
eu vin din ţara brânzei
şi am intrat în uniunea
Sfântului Duh

Veşnicie

„să mă lovească soarta
să o lovesc şi eu”

acele acestui ceasornic îmi peticesc amintirile
în fiecare zi îmi îmbrac sufletul
în aceeaşi haină veche de piele
şi îmi scot oasele la plimbare
să fac umbră pământului
la un moment dat obosesc
şi adorm
în visul meu
pământul îmi face umbră
şi constat
că am rămas fără
haină

Sub talpa unui pantof

oameni şi oameni
ne întâlnim pe stradă
fără să ne mai aducem aminte vreodată
şi totuşi te gândeşti că dumnezeu este capabil
să ne asculte pe toţi
să ne privească să ne iubească
iar noi cel mai bine ştim să uităm
mergem indiferenţi
cu mâinile în buzunare
pe drumul nostru împrejmuit de ziduri înalte
din toată lumea asta atât de mare
am ales să ne privim în oglindă
să ni se usuce oasele într-o cutie de chibrituri
sângele s-a învechit îndeajuns în cupa inimii mele
am hotărât să mă opresc în mijlocul celor care vin şi pleacă
am întins mâinile şi am strigat
veniţi treceţi prin mine
m-au călcat în picioare
aşa am început să cutreier lumea
sub talpa unui pantof

Autostop

la marginea străzii
faci autostopul
zilele trec
cu scârţâit de roţi

câteodată
câte o zi se opreşte
te întreabă unde vrei să ajungi
oriunde dar nu înainte

la marginea străzii găseşti
o zi de ieri părăsită
încă mai are cheia
pentru contact

îţi arunci amintirile-n spate
şi porneşti la drum

dar nu ştiai că dragostea
este o intersecţie cu sens giratoriu
te-nvârţi în jurul aceleiaşi inimi
până rămâi fără lacrimi

Maria

femeie, femeie
ia-ţi pastila
nu-l lăsa pe fiul tău
în fiecare an
să ne lovească
şi cu dragostea
şi cu mila

Măiastra călătoare

ştii unde mă aflu eu?
la cumpăna dintre lumi
acolo unde limbile se unesc într-un sărut
şi când se despart
rămân pur şi simplu străine
ce mă ţine în viaţă
este iubirea neînţeleasă
râzând cu poftă de noi
i-am dat iubirii tot ce aveam
ca pe o ultimă şansă
ştii unde mă aflu eu?
la cumpăna dintre lumi
acolo unde aşteaptă regăsirea de sine
ca o comoară
într-o fântână umplută de lacrimi
la buzele căreia
se opreşte prinţesa pasăre
măiastra călătoare...
ceea ce nu mă ucide
mă face mai poet

Arca poetului

viaţa
vise întrerupte
răsărituri amurg în palmele nopţii
nicio bătaie de inimă
niciun ecou dincolo
de gânduri
izbucnesc în furia clipei
osândite anost
lacrimi
iubiri întrerupte
dragostea mea
un ocean fără ţărm
un bărbat fără coastă
navighez la-ntâmplare
într-o arcă plină de cuvinte
iar când apele se retrag
voi lăsa cuvintele
să fie libere
întreaga lume
să renască

Răstignire

aveam obiceiul să mă-nchin cu limba
să-mi spun rugăciunile-n gând
să nu mă creadă lumea
un obsedat de cuvânt
dar lumea avea plăcerea
să mă tragă de limbă
să-mi citească gândurile
aşa că de la o vreme
stă nemişcată o cruce
pe care mi-am răstignit
sufletul

Ce este mai trist?

ce este mai trist ca liniştea
atunci când totul încremeneşte în jurul tău
şi numai inima ta bate strigând
deşteptarea
ce este mai trist ca întunericul
atunci când umbra
singura ta alinare
dispare
ce este mai trist ca visul
în care tot ce visezi va rămâne
visare
ce este mai trist ca speranţa
care moare ultima
şi rămâne să zic
te-am iubit
şi nimic mai mult

Strigătul mut

strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viaţă
închinată pământului
strigătul unei păsări
cu aripa frântă
strigătul unui copac
iubit doar cărbune
strigătul unui soldat
pe câmpul de luptă
strigătul unui val
cu spume la gură
strigătul mut
cu arma la tâmplă
strigătul unui clopot
spânzurat de o funie
strigătul soarelui
nedorind să apună
strigătul inimii
într-o tăcere comună
strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viaţă
închinată pământului

Nobila casă

amfitrion pământ ce naşte legământ
dintre o viaţă şi un om
de ce nu-mi spui
că moartea-i
majordom ?

Mereu, mereu

o lume îşi tăinuie glorii
o lume dezvăluie zorii
un pas îl urmează pe altul
iar urma rămâne ofrandă
pământului frate de cruce
şi gândul departe te duce
o lume priveşte spre culme
se-nalţă spre veşnicul haos
şi lacrima fără iertare
şi patima cere cuvântul
o lume călcată pe umeri
îşi duce osânda firească
aproape e rece şi umbra
hidoasă se-agaţă de haine
o lume întreagă priveşte
mereu mereu înainte
o lume rămâne cu bine
mereu mereu înapoi
iar zile amurg în tăcere
şi aştri se sting ca şi noi

Spărgătorul de cruci

Colind străzi pustii şi aprind felinare,
iubirile mele prin gânduri hoinare,
memorii ascunse de trecerea vremii,
când viaţa acordă distinsele premii.

Colind cât e lumea de mare, pământul
iubirile mele trecute ca gândul
şi umbra îşi pune în mine credinţa,
s-o port spre-ntunericul veşnic - sentinţa.

Colind cimitire, aduceri aminte,
iubirile mele cu somnul cuminte,
strigoii dansează - Spărgătorul de cruci,
în liniştea nopţii te dezgrop, mă seduci.

Tratat despre diferenţele umane

Dumnezeu ne-a dat la fiecare atâta minte cât să putem
duce
oamenii nu mai gândesc când iubesc şi de aceea
zboară
iar cei care îşi fac prea multe griji ajung mai repede
în pământ morala este trăieşte fără complexe
ce mare scofală?

şi cum rămâne cu filozofia vieţii cu psihologia
factorilor
cu interdependenţa dintre ego şi umbra care
însoţeşte pasul pretutindeni şi chiar
şi noaptea te-nconjoară?

O să-ţi dau un citat din viaţa mea
„m-am născut sărac şi gol şi mor mai bogat
cu un rând de haine”
ca şi când haina îl face pe om
îmi imaginam cum ar fi
să mergem în pielea goală pe stradă
să facem dragoste la întâmplare
pur şi simplu pentru că iubim
şi nu ţinem socoteală
de prejudecăţi

întrucât toţi suntem egali în faţa morţii am găsit
că diferenţele fac lumea mai frumoasă
o analiză formală fără trimitere

la suflet şi totuşi diferenţele
sunt excepţia care
confirmă regula

cine se aseamănă se adună
morţii cu morţii
viii cu viii
şi eu cu
mine

Spic

tragi
picior după picior
Dumnezeu trage sforile
târgul cu moartea
ultimul zbor
să lupţi cu morile
Iisus renaşte
an după an
vin sărbătorile
tu dai în spic
lan după lan
secerătorile

Actor

Domnule regizor
am intrat pe scenă
în stânga şi-n dreapta
îmbrăcaţi în frac
stau sufleurii mei
un înger şi-un drac

împreună suntem
cel mai straşnic trio
bisuri şi iar bisuri
florile pe scenă
lumea urmăreşte
show-ul de adio

Domnule regizor
când cortina cade
şi întrebi actorul
cum şi-a jucat rolul
el – înmărmurit
suflul i-a murit

Durere-moarte-viu

Mă-ndrept ca un proscris, spre ţărmuri anateme,
Poeme şi iubiri, iubire în poeme;
Geea îşi scoate sânul, sunt oare al său fiu?
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

De ce e crudă viaţa? Cu ce-s de vină eu?
De ce-i ridată faţa? De ce mă mişc mai greu?
Un an, alţi doi, alţi zece, doar foi din calendar,
Le rupi pe zi ce trece, e totul în zadar.

Rămâne doar coperta, sicriu de abanos,
Ce am ajuns cu toţii... şi oare cu folos?
Mă-ndrept ca un proscris, spre oaza de pustiu
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

Iubirea nu stă la gargară

în fiecare om
este captivă o fiară
care se hrăneşte
cu gânduri

singurătatea
se măsoară
în grame de aur
poleieşte cuvântul

biletul
lăsat pe masă
un chiştoc de ţigară

iubirea nu pierde timpul
iubirea nu stă
la gargară

doar timpul pierde iubirea

în fiecare om
este captivă o fiară
care se hrăneşte
cu gânduri

Tombolă

Cine câştigă tombola zilnică ?
Cine nu doreşte muncă silnică ?
Cine pune în urnă vieţi după vieţi ?
Cine ar fi cei mai iubiţi precupeţi?

Varianta I

Moartea câştigă tombola zilnică
Îngerii nu doresc muncă silnică
Domnul pune în urnă vieţi după vieţi
Necuraţii - cei mai iubiţi precupeţi

Varianta II

Noaptea câştigă tombola zilnică
Umbrele nu doresc muncă silnică
Somnul pune în urnă vieţi după vieţi
Visătorii - cei mai iubiţi precupeţi

Varianta III

Statul câştigă tombola zilnică
Orele nu doresc muncă silnică
Foamea pune în urnă vieţi după vieţi
Nevoiaşii – cei mai iubiţi precupeţi

Viceversa

mă zbat între marginile aceluiaşi vis
lăsat în izbelişte timpului
şi sper să aflu valoarea vieţii
cu mai multe necunoscute
mizând pe dreptatea unei iubiri
începute cu stângul

mă zbat între marginile aceluiaşi timp
lăsat în izbelişte visului
şi sper să aflu valoarea unei necunoscute
cu mai multe vieţi
mizând pe stângăcia unei iubiri
începute cu dreptul

oricât m-aş zbate
între marginile acestei lumi dintre lumi
între marginile acestui vis dintre vise
între marginile acestui timp dintre timpuri
nu voi afla niciodată calea care mijloceşte
drumul către inima ta

asta pentru că singurul adevăr care mi se permite
este stângăcia inimii şi dreptatea crucii

Yahoo!

în oraşele mici nu se întâmplă nimic niciodată
Dumnezeu e pensionat pe caz de boală
Alzenheimer bătrâne, suferi de Alzenheimer
încerc să-mi tratez dragostea cu alcool
iubesc o corabie suflată în sticlă
iubesc o păpuşă cu voce, *je t'aime*, *je t'aime*... monoton
stau faţă în faţă cu singurul meu mesager
vreau să-i vorbesc şi el tace
se preface?
îi voi da lui Dumnezeu *remove*
de pe lista favoriţilor mei
şi voi striga tare
Yahoo!

INRI

adevărat vă spun...
singura mare victorie
este să-ţi învingi
ego-ul

cele mai glorioase momente
sunt războaiele pe care
le câştigăm singuri
cu mâinile goale

ia acum pământul în palme
frământă-l cu lacrimi
remodelează-ţi
OMUL din tine

viaţa nu este pierdere
de timp

adevăraţii eroi
sunt decoraţi întotdeauna
post-mortem

Toate drumurile duc la tine

Therion se ascultă cu pumnii închişi, este muzica trăznet
ce zguduie cerul să plouă cu heruvimi pe pământ...
am să mai mor o dată pe treptele către Valhalla,
bătrâne Odin, *alea jacta est.*

În oraşele mici nu se întâmplă nimic, niciodată,
pe acolo au trecut oamenii, au privit, au plecat învinşi,
veni, vidi, vici este doar o reclamă din filme,
florile se ofilesc, *errare humanum est.*

Noi ne-am iubit râzându-i morţii în faţă,
din lacrimi, sudoare, din sămânţa umană
a răsărit copacul vieţii,
zeii erau la picioarele noastre,
noi eram geana dimineţii
şi roua de pe frunze.

Acum, mă îmbăt cu apă rece,
acqua sporca diluată de dionysos,
nu merit sângele sfânt.
toate drumurile duc la tine
iubito, tu m-ai învăţat să încalc
cele zeci porunci.

Sunt
doar o treaptă pe care tu
păşeşti graţios...

un cuvânt.

Dintr-un singur gând

este atâta poezie în jurul meu
încât niciodată nu voi avea timp a o scrie
tot ce văd tot ce ating
sunt cuvinte pline de viaţă
iar foaia de hârtie
este cimitirul alb
în care îmi îngrop uneori
amintirile
este atâta poezie în jurul meu
încât pixul se împotriveşte să scrie
trebuie să moară ceva în mine
trebuie să pierd ceva la care
am ţinut foarte mult
voi ucide întreaga lume
dintr-un singur gând
îmi va curge o singură lacrimă
este atâta moarte în jurul meu
şi atât de multă viaţă
în această poezie

Îţi creşte scorbura în piept

tu eşti un trunchi
ai braţe în formare
în strigăte de sevă
ţâşneşti
spre nevăzutul cer
deschizi şi ochii
frunze către soare
îţi creşte scorbura în piept
tu eşti copacul înţelept
cu rădăcini adânci
înfipte printre stânci
dar şi copacul părăsit
de cea pe care te-a iubit
tu eşti un trunchi
ai braţe în formare
în strigăte de sevă
ţâşneşti
spre nevăzutul cer

Tutankhamon

mă sihăstresc în mine
să lupt în tenebrele fiinţei cu demonii mei interiori
îmi caut pe coridoarele ascunse ale memoriei
zeul tinereţii îngropat în camera funerară
zeul mumificat de cea mai cruntă
boală a creşterii

mă sihăstresc în mine
înfăşurat de bandajele acestea vii
care nu-mi lasă carnea să se prelingă pe oase
Oh, Tutankhamon, soarele nu mai străluceşte pe cer
mă sihăstresc ascultându-mi gândurile ca lăcustele
ce-mi vor ţine de foame şi sete în lumea tăcerii

tinere fără masca de aur
unde este culoarea ochilor tăi
adânciţi în orbite

încă o mai iubeşti pe femeia
care ţi-a îmbălsămat trupul cu dragoste
şi te-a lepădat de Anubis

Colocataire avec Satan

înconjurat de libertate
iubeşti nespus jungla omului contemporan
inflaţie de sentimente trupuri abrutizate
colocataire avec Satan

drogurile se legalizează
filmele porno se recomandă curioşilor
copii lăsaţi în creşe la mai puţin de un an
sacrificiul de Paşte, un gest inuman
colocataire avec Satan

il faut toujours vivre sans avoir des réticences
il faut mélanger le plaisir avec l'abondance
biblia carte sfântă se reciclează
trăim după legea zeului ban
colocataire avec Satan

trupurile noastre case de toleranţă
Dumnezeu scârbit de tot ce se-ntâmplă
închide ochii cerşeşte la colţ de stradă un ban
dragostea ni se pare corvoadă
vinde-ţi sufletul munca este în van
colocataire avec Satan

Prizonier

uneori urăsc lumea
pentru că există fără mine
uneori mă urăsc
pentru că exist fără lume
şi între aceste stări diforme ale existenţei
mă întreb cum este să iubeşti cu adevărat
lumea aceea care există fără lume
şi eul acela care există fără eu
ceea ce scriu este o poezie
ruptă din realitatea fantomatică
împrejmuită cu garduri înalte de sârmă ghimpată
zornăie din lanţuri neliniştea durerii
fiinţa mea aflată în pragul nebuniei
visând la ultimul zbor către lumea
de dincolo de lume

Singurătate

cea mai mare dorinţă a unui poet
este de a rămâne numai cu sine însuşi
în această epopee a singurătăţii
nealterată de cuvintele celorlalţi
învingându-şi demonii fricii

ceea ce scriu nu este poezie
doar un egoism exacerbat al tumultului
de cascade sentimentale

îţi place să vezi suferinţa unui om
te regăseşti în peisajul său interior admirând
coloanele crescânde ale infinitului

gândurile mele
circumferinţa unui trunchi de copac
despletindu-şi seva într-o coroană de vise

circumferinţa lumii
de apoi

Geometrie perfectă

tentaţia este pretutindeni
tentaţia vieţii sau a morţii
şi dragostea, da dragostea, care doarme înlăuntrul nostru
ca o femeie bătrână îmbrăcată în negru
şi timpul un cancer
care nu dă niciodată înapoi
şi satana care lasă întotdeauna bacşiş
după ce bea sângele unui incest
n-am nicio idee despre dorinţa asta
care şerpuieşte spre tine
lepădându-şi cămaşa

tentaţia este pretutindeni
tentaţia atacului sexual
războiul pe care l-ai pierdut deja
de prea multe ori ca să mai numeri
răniţii

singura victorie este să regăseşti nirvana
când cele două sexe desăvârşesc
geometria perfectă
a unei renaşteri

Avort

Dacă trăim clandestin
Sau prezentăm paşaport,
Avem acelaşi destin:
Suntem pierduţi prin avort.

Trageţi în noi, fraţii mei!
Căci am ajuns de pripas
Şi în ograda cu lei,
Numai viteji au rămas.

De unde vin? E firesc:
De pe planeta Pământ.
Nu ştii ce limbă vorbesc?
Eu prin iubire cuvânt...

Nemişcare

toate lucrurile sunt nemişcate
privesc în jur şi aştept să se întâmple ceva
care să-mi mişte fiinţa şi... nimic

atunci îmi ascult respiraţiile şi bătăile inimii
sunt singurul lucru în care se mişcă ceva
poate dacă-mi scot inima din piept
şi o dau odată cu sufletul meu
oamenilor
voi salva lumea de la moarte

---

sunt captiv în celula mea cerebrală
în memoria amprentelor
crezul meu se îndreaptă
spre acel Dumnezeu
care prin nemişcarea sa
spune TOTUL

Mă sinucid în vis

iubire la ruleta rusească
don't play with me creatură nimfomană
acelaşi coşmar acelaşi scenariu
întâlniri iluzorii strângeri în braţe
atingeri cu vârful degetelor
adio şi n-am cuvinte
mă sinucid în vis
dependent de dragostea care doare
depresii calmante tulburări neurologice
reţete compensatorii cu fete la colţ de stradă
comenzi la domiciliu
tratamente ambulatorii
stări de urgenţă transfuzii
resuscitări tardive
daţi-mi motive să trăiesc
lumina de la capătul tunelului
lanterna morţii
tarot cu iubite sexy blackjack
daţi-vă jos pielea şi rămâneţi în oase
elegante frumoase cu rimel
pe genele roase de molii
îmi dau sufletul pentru o lume mai bună
îmi donez corpul celor care fac
umbră degeaba pământului
iluminaţi-vă! iluminaţi-vă!
inima mea bate
prostituată

Cu mâinile legate

ştiu cum e să iubeşti
cerul
cu mâinile legate
şi sufletul ca o cârpă curată
ce şterge în fiecare dimineaţă pantofii

ştiu cum e să iubeşti
zidul
cu mâinile legate
şi viaţa ca o cămaşă murdară
prin care trec necontenit gloanţele
visării

Cuvântul cheie

el ştia cuvântul cheie
ce ţi-a deschis toate porţile
poarta sărutului
furându-ţi inima
poarta ochilor
furându-ţi privirea
poarta pântecului
furându-ţi copiii
apoi a plecat
trântind toate porţile
ştergând toate urmele
de atunci îl cauţi pretutindeni
îi asculţi pe bărbaţi
cum vorbesc îi săruţi îi doreşti
dar niciunul nu ştie cuvântul cheie
care te-a făcut prima oară
femeie

Baie de sânge

tu ai rămas doar mirajul unei seducţii
întreaga splendoare este captivă într-o lacrimă
prin geana timpului mă cern şi mă aştern
pe foi de pergament un alt destin

Dumnezeu îmi umple paharul cu vin
îngerii coboară din cuibul său acvilin
învăţ cu ambele mâini să mă-nchin
într-un zbor nepieritor androgin

sentimentele se luptă pe viaţă şi pe moarte
în inima mea este o baie de sânge
îmi tremură virgula între cuvinte
gânduri infirme prin care subzist

Justiţiar de modă veche

sunt justiţiar de modă veche
îmi iau cuvântul în mâini
şi vă iubesc de vă spintec
uneori dragostea ucide
la fel cum a ucis şi copilul din mine
şi m-a lăsat pradă acestei jungle
în care am devenit rege peste noapte

sunt justiţiar de modă veche
îmi pun sentimentele pe catafalc
şi cobor adânc în iconoclasm
stârpind non-valorile
nu faceţi din frumuseţe un cult
nu faceţi din amor o tradiţie

sunt justiţiar de modă veche
nu vă mai ascundeţi după degete
îndreptate în sus
nu vă mai ascundeţi după teorii
nepuse în practică
nu vă mai ascundeţi după cuvinte
spuse de dragul cuvintelor

sunt justiţiar de modă veche
şi vă condamn pe toţi la iubire

Oameni smulşi de pene

Dumnezeu scrie
cu pana de înger
cu pana de vultur
cu pana de gâscă sălbatică
Noi suntem smulşi de pene
şi scriem direct în inima copacilor
cu pana de despicat lemne

Moarte...

nu mai încerca să fugi de mine
te găsesc şi în gaura de şarpe
de ce ţi-e frică nu scapi
de viaţa mea
care te urmăreşte
pretutindeni

Reinventez moartea...

când vine vorba despre mine
reinventez mereu
şi tot prin mine dumnezeu
reinventează lumea
aşadar cea mai grea întrebare este
de ce n-am rămas pur şi simplu Adam
şi a trebuit să reinventez moartea de atâtea ori
în atât de felurite chipuri
şi de ce moartea asta este întotdeauna
o femeie ?

Conjugă verbul a iubi

am făcut exerciţii pe maculator
liniuţe şi bastonaşe de iubire
apoi am ajuns să silabisez
cuvântul iu bi re
însă lipsea ceva
şi cineva m-a mângâiat
şi mi-a spus
conjugă verbul a iubi
am început cu Eu
şi am fost egoist recunosc
nu m-am gândit la Tine
am trecut mai departe la Ea
sau la Ele
însă m-am întors hotărât
nu există decât Noi
su fle te pe re che
într-o egalitate
perfectă

În căutarea poeziei

Nu pot să caut poezia cu ajutorul cuvintelor
Nu pot să mor de atâtea ori fără să mă doară nimic
Nu pot să iubesc fără să-mi pese de ceilalţi
Nu pot să plâng fără să-mi dea o lacrimă
Mă bucur de tot ceea ce este în jur
Şi poezia va veni de la sine
Este darul lui Dumnezeu
Este mâna lui care scrie
Despre dragostea biciuită
Până la râul de lacrimi
Curgând
Pe ţărâna mea vie

Războiul clonelor

Mi-ai clonat fiinţa
Mi-ai clonat sentimentele
Mi-ai clonat gândurile
Mi-ai clonat clona
Suntem şase miliarde de clone
Născute din acelaşi cuvânt
Purtând acelaşi război
De menţinere a propriei
Identităţi

Oameni rogvaiv

suntem dispersia luminii
în picăturile de sânge
radiaţii ale aceluiaşi
spectru divin

Lumea tenebrelor

Tenebrele
Marea problemă a acestei planete
O lume invizibilă
Care se mişcă impredictibil şi constant
În jurul nostru
Este blestemul unei generații
Menită să închidă porți
Tenebre încăpățânate să tragă cu dinții
De copilul din noi
De bărbatul copil de femeia copil
De îngerul care comite adulter
Suntem studiul continuu
Al disecţiei pe propriul creier
Sub protecţia unei iubiri iluzorii
Avem un discipol în fiecare dintre noi
Eul raportat la celălalt Eu
Mergând pe firul fragil dintre viaţa închipuită
Şi viaţa pe care-o visăm infinită
Un destin între credinţă şi negarea totală
Dumnezeu un pretext al existenţei
Tenebrele o manifestare directă
A urii de a nu şti cine suntem

Instituţie exclusivistă

Speri că cel de sus nu te vede
Când îţi hrăneşti bestia
Care te domină şi care-ţi arată
De fiecare dată cât eşti de slab şi refuzi să crezi
Chiar dacă natura ta fiziologică te frapează
Şi te loveşte acolo unde te doare cel mai tare
În puritatea visului

Eşti după chipul şi asemănarea lui şi te-ntrebi
Care-i obiceiul divinităţii în oligarhia cerească
De unde această contradicţie
Să fie lumea o scurgere spontană
Să fie creatura androgină o soluţie exacerbată
Impusă de codul bunelor maniere

Să ne dezbrăcăm de haine
Să facem dragoste
în toate secundele
Vieţii noastre

Raiul e instituţie
Exclusivistă

Iisus modern

Poetul, Iisus modern
Vărsându-şi sângele prin cuvinte
Muza lui este Dumnezeu

Poetul crede şi cercetează
Prin iubire

Poezia, singura sa disciplină
În care este indisciplinat

Destinul
Creion ascuţit
Înfipt direct în inimă

Zilele
Amintiri retuşate
Cu lacrimi

Fiecare carte
O nouă biblie dăruită umanităţii
O pildă despre cum trebuie
Să ne trăim vieţile

Fără cuvinte

Margine de vis

pasiunea mea
colecţie de apusuri pentru viitor
filozofie cu embrioni pe bandă rulantă
masterat în iubire halucinantă

evoluez înspre eternul vid
dumnezeu are privirea în ceaţă
cobor cu liftingul pe rid
şi mi-e atât de greaţă

mi-am lins rănile mi-am închis porii
celule vii şi bolnave
se bat precum
gladiatorii

mă culc pe-o margine de vis
alint partea perversă a clipei
o caut intrigat de concis
pun perna pe masca ispitei

mi-am încuiat moartea în mine
şi-am aruncat cheia departe
în adâncul râului Styx

Gând

Când eram mic am întrebat-o pe mama:
Mamă pe mine cine mă gândeşte?
Că eu atunci când mă gândesc la oameni,
Ei vin la mine şi sunt adevăraţi.
Pe mine cine mă gândeşte?
Şi dacă se răzgândeşte...
Eu o să mor?

Acum iubita mea a plecat.
Îmi spunea că O gândesc prea mult,
Poate de frica timpului ce trece
Atât de repede.

Poate că vrea să fie un cuvânt,
O poezie cu forme de femeie.

I-a fost frică de nemurirea
Gândului meu.

Eu

îmi vine să fug stând pe loc
privindu-mi doar umbra cum fuge
de rupe pământul
şi plutesc şi zbor şi cuvânt
eliberându-mi oasele
de păsări

tu nu ai umbră
eşti doar un soare monist
rupt din filosofia spaţiului
o disimulare a găurii negre
poleită cu eoni de strălucire
parasintetică

nu înţelegi că Eul
este sâmburele de Dumnez-Eu
al poeziei

Trenul copilăriei

trenuri sunt mereu...
spre copilărie
însă nu mai există nicio gară
nicio casă de bilete
şi dacă mă urc din mers
mă prinde controlorul
şi mă pune să plătesc înzecit
anii copilăriei mele

Bine cuvântare

am învins am pierdut
mergem mai departe pe cărări bătătorite
de iubiri trecătoare

oameni şi oameni
ne-ntâlnim poate doar o dată în viaţă
la răscrucea destinelor

ne privim scurt în ochi şi alegem drept cale
pământeasca soartă a zidirii în sine

ce poţi face când nu mai e nimic de făcut
cu limba scoasă ca o sabie din teacă
alergi să tai nodul gordian al tăcerii

să lăsăm dragostea să ne fie oracol
lacrimile să ne fie ambrozie
atingerile să ne bine
cuvânteze

Deşertăciune

îmi lipsesc lucrurile care mă dor cel mai tare
oare de ce nu pot născoci fericirea dintr-o bătaie de palme
lacrimi şi cuvinte alchimia unei iubiri
o fata morgana despletindu-şi părul în deşertul viselor
o frumuseţe viscolită de polen şi petale
nisipul înalţă-n clepsidră piramide ale tăcerii
sunt un Sfinx îmblânzit la picioarele tale
cine eşti tu cea care îmi inspiră cuvinte
cine eşti tu cea care m-a vindecat de uitare
până la ultimul nume ascuns bine de tot în cotloanele minţii
privesc cerul cineva de acolo de sus
îmi întinde o cursă la fiecare pas
lasă-mă să merg în direcţia pe care mi-o dăruieşte sublimul
niciodată un pion nu va fi rege
poate un călăreţ singuratic poate farul de la capătul lumii
sau un nebun iubindu-şi
latura sa feminină
orice rege are nevoie de o regină
delirez între marginile aceluiaşi adevăr trist
căutând sîmburi scuipaţi de soartă numai coji de seminţe
tu taci te prefaci sau nu ştii cu ce se mănâncă iubirea
cu foame cu poftă şi niciodată nu ajungi să te saturi
vorbesc mereu la telefonul meu fără fir

răstălmăcindu-mi vorbele
unde eşti creatură care mi-ai biciuit sufletul
care mi-ai claustrat gândurile
de Prometeu înlănţuit pe muntele măslinilor
te voi iubi dincolo de alfa şi omega
o megaiubire bântuită de cămile ce n-au reuşit
niciodată să treacă prin urechile acului

Secundar

cu ochii deschişi mă visez într-o lume
în care fiecare om este o rotiţă
din pântecul marelui timp
în care fiecare cuvânt
este măsurat cu precizie
de bătăile inimii mele

cu ochii închişi mă trezesc într-o lume
în care fiecare om este un suflu
din pântecul marelui vid
în care fiecare iubire
este măsurată cu precizie
de liniştea absenţei

Femeia universală

vine o vreme când toate iubirile mor
rămâi o insulă pustie într-o mare de oameni
vine o vreme când toţi oamenii mor
rămâi o insulă pustie într-o mare moartă
vine o vreme când te-ntrebi care ţi-e rolul
în acest calvar infinit al pustiului
te-ntrebi de ce oamenii sunt atât de săraţi
atât de uscaţi ca peştii crucificaţi pe sârmă
te-ntrebi de ce iubim moartea scoicilor
care ne gâdilă tălpile nisipindu-ne urmele
te-ntrebi de ce atingerea noastră se preface în moarte
de ce de ce de ce de ce de ce de ce
femeia nu-şi închide copiii în pântec
să creştem miliarde de oameni într-o singură femeie
UNIVERSALĂ
de ce trebuie să se reverse potopul facerii
peste pământul avid de sânge
de ce moartea asta stearpă
nu naşte morţi deja primeniţi de soartă
să-i alăpteze cu întuneric
să ne lase să ne scăldăm în lumină
până ne vom curăţa de toate păcatele Evei
care ne-a avortat acestei lumi
închipuite

Genus irritabile vatum

prima mea naştere a fost cu voia mea
urlam acestei lumi care urma să mă înveţe să sufăr
că limba mea are două tăişuri
şi-am dat de ştire duşmancei mele de moarte
şi primul meu urlet a fost cel mai cumplit
cât toată tăcerea pe care urma să o urlu
la a doua mea naştere
când urletul meu amuţit de atâta urlet
m-a învăţat să urlu în mine
din toate celulele mele să izbucnească un urlet tăcut
m-am născut poet fără voia mea
se întrebau toţi de unde ştiu atâtea lucruri
de unde le scot de parcă aş fi un inventator
un prestidigitator o fabrică de idei de concepte
eram posedat de urletul meu tăcut
ca o tăcere urlândă ca liniştea pietrei în jar
aveam atâta căldură latentă atâta iubire
care mă rodea ca un cancer
mi s-a reproşat că gândesc prea mult
că sunt prea plin de mine că mă cred genial
eu exist prin toate formele subzidirii mele
n-am nevoie de ceilalţi
pentru a înălţa biserici creştine în mine
n-am nevoie de alţi dumnezei care să mă-nveţe
să respir acelaşi aer să vorbesc aceeaşi limbă
cu două tăişuri poate că tot ce doresc este să găsesc
femeia aceea sălbatic de frumoasă
posedată de un urlet tăcut

Mi se pregăteşte ceva

Vă spun zi de zi că mi se pregăteşte ceva
Ascult iarba cum se ofileşte sub viitori mei paşi
Privesc frunzele altor toamne cum cad şi recad
Destinul mă trage ca un câine de lesa lui invizibilă
Nu mai ştiu cine seamănă cu cine
Ar trebui toţi oamenii să fie icoane
Să atârne pe pereţii unei biserici nevăzute
De ochii lui Dumnezeu
Mi se reaminteşte mereu că sunt dator cu o moarte
Ce nu-mi aparţine
Mi se spune că toate lucrurile au un preţ
Mai puţin viaţa asta pe care-o plătim
Cu vârf şi-ndesat
Vă spun zi de zi că mi se pregăteşte ceva
Cea mai mare iubire care mă doare cel mai tare
Pentru că n-am să apuc s-o trăiesc

Vieţi pe datorie

„Pesemne Dumnezeu
colecţionar de oase
ia camătă pentru suflete”

fiecare poveste are un sâmbure de adevăr
din care creşte vrejul de fasole
până la tălpile lui Dumnezeu
cel care ne dă vieţi pe datorie
cel care ia camătă pentru suflete
cel căruia nu i-e frică niciodată
că o să cadă de acolo de sus
în gropile noastre cotidiene
trăim ca nişte animale în grajd
însemnate cu data de naştere
rugându-ne să fie şi mâine
thanksgiving day
şi să murim numai în sfânta zi
de Crăciun

Crimă pentru poezie

oare este o crimă în faţa lui dumnezeu
să ucizi pentru o poezie
numai pentru ca acea poezie
să aibă parte de viaţă?

cred că la această întrebare
poate să răspundă numai cel care
trăieşte la fel cum scrie
şi scrie la fel cum trăieşte

oare nu este o crimă să laşi o poezie
într-un orfelinat sau pe drumuri
cerşind să fie citită
numai pentru simplul motiv
că s-a născut în sărăcie
şi n-are cu ce să se-mbrace?

la această întrebare să-mi răspundă
cei care au scris poezia în doi
fără să se protejeze
de plagiat

Ultimul zbor

voi lăsa lacrimile să curgă
şi nu va fi un secret
doar un plânset tăcut
ca înfrigurarea unei păsări bolnave
părăsite de stol
privind la ultima frunză
ca la o ultimă fărâmă de cuib

tu te duci departe într-o lume
nevăzută de scrib
să-ţi desfaci aripile întunecate
şi ciocul diamantin
să culeagă stele

voi lăsa lacrimile să topească
ce a mai rămas de topit
din corpul meu
o particulă de infinit

suspendată între două voci
iubirea şi raţiunea iubirii

şi uite aşa mi-a crescut dragostea
în călcâi o aripă ce mă săgeată
la fiecare pas

am crezut tot timpul că speranţa
este o pasăre care se întoarce acasă

asemenea unui lăstun primăvara
la colţul casei spunând
mai eşti încă aici
cuibule

Îmi amintesc de 10 februarie

Îmi amintesc că numele Ei era numele Meu
Şi-mi amintesc că nu demult
Îi aruncam cu bulgări în geam
Însă cine era de fapt Ea? Cum gândea?
Cine se ascundea după perdea?
E greu să păstrăm amintiri frumoase
Pentru că oamenii greşesc deseori
Pentru că numai aşa pot muri mai lesne
Trăind clipa
Ea a fost martora sentimentelor mele
Iubita de la capătul lumii
O femeie ce-mi aminteşte de 10 februarie
O femeie pe care n-o voi uita niciodată
Poate că sunt un naiv care luptă
Pentru valoarea unei idei
Iubirea care durează
FOREVER AND EVER
Îmi amintesc de oraşul acela mic
De conspiraţia şi trădarea
Prafului pe uliţi
Nu ştiu dacă urmele paşilor
Trebuiau şterse vreodată

La pescuit

când se plictiseşte
Eros pescuieşte
cu momeală vie
în cârlig de os,

câţi peşti nu se-omoară
după o fecioară
sumar îmbrăcată
de la brâu în jos...

mândră, ea – momeala,
c-a făcut tocmeala
cu vicleanul Eros –
joc periculos,

nu ştia că-n ape
n-are cum să scape
fără muşcătura
unui veninos...

Ucigaş de sfinţi

„dacă voi nu mă vreţi, eu vă vreau”
le-am spus sfinţilor
la cina cea de taină
apoi i-am ucis
şi am chemat doar femeile
să-mpart cu ele trupul
şi sângele meu

Ultima poezie

vrei să vezi cât de tare eşti?
încearcă să renunţi la lucrurile care te fac fericit
numai aşa ca să vezi cât de tare eşti
singur cu tine însuţi drumeţ în calea gândurilor negre
ca nişte păsări oarbe
izbindu-se de zidul pe care l-ai pus
între cunoaştere şi frică
vrei să vezi cât de tare eşti?
încearcă să numeri până la zece
anii ce ţi-au mai rămas de trăit
sau lunile sau zilele
încearcă să numeri câte iubite îţi poartă iubirea
prin alte trupuri de dumnezeu zămislite
vrei să vezi cât de tare eşti?
încearcă să-ţi scrii zi de zi testamentul
ce laşi lumii în afară de nişte cuvinte
verba volant scripta manent
dacă eşti tare lasă cuvintele să fie
ultima ta poezie

Sângele lui Ionuţ.
Scurtă analiză hemo-poetică...

În nopţile când ne luptam amândoi cu Dumnezeu, cu exilul, cu înstrăinarea, cu îngerii şi cu demonii, am făcut transfuzii poetice şi ideatice pe undele virtualului.

Călător pe drumurile prăfuite ale cerului şi prin nisipurile sentimentelor, poetul, Ulysse plecat peste mări şi oceane pentru a-şi găsi casa cerească, ne propune un maraton spre Dumnezeul-Muză. Chiar dacă nu îl atinge, el îndrăzneşte să ridice pumnul în aer, într-o invocaţie plină de tragism. Dumnezeu în aceste poeme este mai degrabă un pretext pentru manifestarea egocentrică a poetului, noul Creator. În competiţie cu divinul, poetul se aşază în faţa realităţii şi o priveşte direct, fără scrupule, fără modestie.

Copacul acestui volum îşi extrage esenţele din sacru (în multiplele sale forme de manifestare sau non-manifestare), din izolarea demiurgică a poetului pierdut în lume, căutător de repere, inventator al unei religii poetice. Poezia lui Ionuţ propune, impune aproape, o altfel de geneză. De astă dată, nu cuvântul devine materie, nu spiritul creează realitatea, ci invers. Robinson pe insula poeziei, refugiat în sine ca un condamnat la moarte prin trăire, poetul îşi caută aliaţi în lumea materială şi spirituală. Iubirea şi ramurile sale (femeia, umanitatea) îşi prelungesc umbrele şi bucuriile în împărăţia populată şi poluată cu îngeri şi

demoni, în care poetul se întronează la dreapta lui Dumnezeu sau chiar vrea să i se substituie. Uneori blasfemator, orgoliul poetului provoacă divinitatea, poate şi pentru că nu are acces la ea decât tangenţial.

Poezia lui Ionuţ a reuşit să îmi atingă spiritul prin forţa şi sinceritatea ei.

Dincolo de toate, mă impresionează prin autenticitatea trăirii, prin curajul expunerii, prin intensitatea sentimentelor, prin fascinaţia surprinzătoare a imaginilor folosite. Trecând prin diverse forme de exprimare, poetul caută să ofere cu generozitate ceea ce are mai de preţ: poezia sa, sângele său, el se transformă într-un « donator universal », asemeni lui Iisus.

Recunoscându-şi limitele mai ales în moarte, poetul *demiurgic* simte compasiune pentru situaţia în care se găseşte profanul în contemporaneitate. Dumnezeu se pierde astfel într-o birocraţie cerească:

„o întreagă birocraţie până la cerul tău, Doamne...

...cozile sunt lungi, aşteptăm cuminţi să ne vină rândul..." – *Abdicarea lui Dumnezeu.*

Poetul are tendinţa de a se compara cu Dumnezeu, pe care îl demistifică într-o formă simplă, curajoasă, într-una dintre poezii:

„îi voi da lui Dumnezeu *remove*/ de pe lista favoriţilor mei/ şi voi striga tare/ Yahoo!" – *Yahoo.*

Dar chiar şi în cer există singurătate:

„când eram mic.../ voiam să mă fac Dumnezeu/ dar nu realizam/ cât de greu/ este să iubeşti/ şi să fii întotdeauna singur » – *Iartă-mă, iubeşte-mă.*

Dumnezeu nu este mobil şi nici permeabil. Poetul nu face decât să îşi constate captivitatea în propria persoană. „Sunt captiv în celula mea cerebrală/ în

memoria amprentelor/ crezul meu se îndreaptă/ spre acel Dumnezeu/ care prin nemişcarea sa/ spune TOTUL" - *Nemişcare.*

Iisus a îmbătrânit, dar poetul, la un prag de vârsta crucificării, se simte dator să îl întinerească prin rezervele sale de sânge, unde trombo-iubirile, leo--furiile, toxinele lumii şi ale vieţii curg prin arterele sale viguroase. Exprimarea dorinţei de comuniune cu divinul răzbate ca o lumină ce nu poate fi oprită... « vrei să-i fii camarad de arme şi scut/ pe drumul gropit spre necunoscut/ vrei să-l atingi şi să-i simţi poleirea/ vrei să-ţi fie drept pildă/ şi să-ţi vorbească cu duh » – *Christ îmbătrânit.*

Iisus, şi el, este inaccesibil. Poetul însă îl umanizează, îl aprop(r)ie. Îi devine o clonă... « pe tine Iisuse/ nu te-am întrebat niciodată/ ce grupă sanguină ai?

...eu cred, Iisuse/ că tu eşti zero/ infinit" – *Donator universal.*

Imaginea lui Iisus-poet, cu un creion înfipt în inimă, este puternică şi rămâne ca lumina unei stele chiar şi după terminarea lecturii.

« Destinul/ Creion ascuţit/ Înfipt direct în inimă » – *Iisus modern.*

Fecioara Maria, într-un poem reprezentativ, incisiv şi cinic, este înainte de toate o femeie care ar trebui, în plus, să îşi reţină fiul la a-şi îndeplini menirea.

« femeie, femeie/ *ia-ţi pastila*/ nu-l lăsa pe fiul tău/ în fiecare an/ să ne lovească/ şi cu dragostea/ şi cu mila" – *Maria.*

Iubirea este soluţia găsită de poetul Ionuţ Caragea pentru a atinge trancendentul. Iubirea metamorfozează lumea sa obscură şi torturată... Muza poetului

moare în el, transformându-i sufletul într-un cimitir luxuriant, unde morţii sunt pe jumătate vii şi respiră, fumând amintiri cu gust de degete fără filtru: „ceva în mine azi a murit/ ceva mai trist decât moartea în sine/ femeia/ cu trup de optsprezece ani" – *Timpul se măsoară în cuvinte.*

Poarta către iubire este femeia, iar Ionuţ o exprimă într-un poem comparabil cu un diamant prin irizările şi extrapolările sale, plecând de la o declaraţie de dragoste, până la o reprezentare a unei Fecioare universale atinsă de graţie.

Femeia îl atinge pentru o clipă, pentru a-l pierde apoi pentru totdeauna: „el ştia cuvântul cheie/ ce ţi-a deschis toate porţile/ poarta sărutului/ furându-ţi inima/ poarta ochilor/ furându-ţi privirea/ poarta pântecului/ furându-ţi copiii/ apoi a plecat/ trântind toate porţile/ ştergând toate urmele/ de atunci îl cauţi pretutindeni/ îi asculţi pe bărbaţi/ cum vorbesc îi săruţi îi doreşti/ dar niciunul nu ştie cuvântul cheie/ care te-a făcut prima oară/ femeie" – *Cuvântul cheie.*

Discursul poetic al lui Ionuţ Caragea are rezonanţe de revoltă, îndemnând la o revoluţie şamanică, interioară, debarasarea de ipocrizie: „daţi-vă jos pielea şi rămâneţi în oase/ elegante frumoase cu rimel/ pe genele roase de molii „ – *Mă sinucid în vis.*

Stimul la cunoaştere, poezia redescoperă rădăcinile dumnezeieşti îngropate în noi. Fiara trebuie îmblânzită de şi prin iubire. „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrăneşte/ cu gânduri" – *Iubirea nu stă la gargară.*

Textul care m-a marcat cel mai mult din acest volum este *Oameni rogvaiv*: „ suntem dispersia luminii/

în picăturile de sânge/ radiaţii ale aceluiaşi/ spectru divin". În paleta acestei mici perle, regăsim lumina, sângele şi divinul, cuvinte cheie pentru a atinge inefabilul simţirii poetice ce străbate „*donatorul universal*".

Moartea reprezintă umbra. Complementară iubirii, ea umanizează şi aruncă omul la rădăcinile timpului, la stadiul de mit. Aproape de perfecţiune, moartea este pecetea pe care o purtăm în eternitate: „pasiunea mea/ colecţie de apusuri/ pentru viitor/ filozofie cu embrioni pe bandă rulantă/ masterat în iubire halucinantă/ evoluez înspre eternul vid/ dumnezeu are privirea în ceaţă/ cobor cu liftingul pe rid/ şi mi-e atât de greaţă/ mi-am lins rănile mi-am închis porii/ celule vii şi bolnave/ se bat precum/ gladiatorii/ mă culc pe-o margine de vis/ alint partea perversă a clipei/ o caut intrigat de concis/ pun perna pe masca ispitei/ mi-am încuiat moartea în mine/ şi-am aruncat cheia departe/ în adâncul râului Styx" – *Margine de vis.*

Transfuzia donatorului a reuşit. Vindecat, plec pe calea însângerată de creaţie în căutarea Doctorului Universal, cel care ştie cel mai bine că frumuseţea nu are nevoie de cuvinte pentru a exista...

Dar cuvintele transformă poezia în parfum de frumos.

Noi, bolnavi de infinit, continuăm pelegrinările prin colţurile lumii şi ale fiinţelor, în căutarea luminii şi a adevărului.

Viorel Zegheru
2 iunie 2007, Millau, Franţa

Regele Snowdon

Postfaţându-i cel de-al treilea volum de versuri, constat că Ionuţ Caragea a devenit mai mult decât un poet al muzei, a devenit un poet al sufletelor rătăcite, revelaţia de care aveam şi avem atât de mult nevoie pentru a transcende spre sublim. El este regele autoexilat pe muntele său din beton, Snowdon, privind lumea de la înălţimea celor 22 de trepte către Soare, din sălaşul spiritual şi locul metamorfozei poetice. El a supravieţuit jocului iubirii, îngerilor, demonilor, oamenilor, pentru ca în final, pe un ton persiflator, aproape blasfemator dar ancorat puternic în credinţă, să se hârjonească cu Dumnezeu.

„*Vei nega Dumnezeul din tine? Mintea este uneori trădătoare de suflet.*" Poetul, introspectiv, este în acelaşi timp un justiţiar al propriului Eu, al celuilalt Eu cât şi al celorlalţi Noi. Dragostea i-a scrijelit sufletul în cele mai dureroase poezii, scurgându-i viaţa pe hârtie până la ultima picătură de sânge. Ionuţ se avântă în lupta cu destinul, având pieptul dezgolit şi reproşând divinităţii suferinţa sa cu un calm dincolo de moarte: „*Strigătul meu/ va avea ecou într-o altă lume/ de care mă desparte doar o viaţă/ închinată pământului*". Poetul trăieşte în lumea sa de dincolo de lume, unde trecutul, prezentul şi viitorul coexistă, numai el îmbătrânind postchristic, crucificat de

apocalipsa fiecărei secunde: „*Cu vârsta se-aşază gloria pe faţă, însă cununa de spini este numai a lui*”.

Iubirea lui Ionuţ apare ca fiind una „bolnavă de cancer”, „Dintre toate minunile de pe Pământ”, el a ales „viciile pentru a fi fericit” dar în realitate, poetul este salvat întotdeauna de iubirea pentru femeie, pe care o zideşte de fiecare dată manolic. Poemele sale dinamitarde, aruncând în aer vechile credinţe şi prejudecăţi, tânjind după iubiri şi răstigniri trupeşti, ne (re)dau universuri distincte care se întrepătrund reciproc. Oscilând existenţialist între stări, adesea contradictorii şi legate, iubire – durere, revoltă – resemnare sarcastică, Ionuţ Caragea face din înlăcrimările sale poeme, iar din revolte şi bucurii – jocuri de-a viaţa, ca într-un spectacol teatral în care el este şi regizor şi actor. Aşa s-ar putea explica de ce „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrăneşte/ cu gânduri”, gânduri care se fărâmiţează în mii de alte gânduri, care apoi invadează universul imaginar. Poetul tratează astfel iubirea în mii de senzaţii, stări, afecte, fiind când exuberant, când jucăuş, când prudent, când misterios, astfel încât iubirea lui adună şi risipeşte, se apropie şi se îndepărtează, apare şi dispare, „ca o fata morgana despletindu-şi părul în deşertul viselor”, ca o iluzie de deja-vu.

Ionuţ ne mărturiseşte că e un „*Sfinx îmblânzit*” la picioarele persoanei iubite, care-l inspiră şi-l vindecă de uitare... e un David ce psalmodiază din Cântarea Cântărilor, pentru Sulamita lui.

Spune despre sine cum că ar fi un „profanator de morminte în care sunt adormite regine”, dar el este singurul care le poate insufla viaţă, singurul care le poate trezi dintr-o realitate inertă în care nu îşi regăsesc rostul. Muza lui este învelită în spini, rănită de propriile arme şi de iubirea pe care încearcă să o reprime până la ultima suflare. De aceea, Ionuţ devine prin cuvânt şi sentiment „Donator universal”, vindecându-şi iubita şi semenii de îndoiala şi necugetarea ce i-au târât întru păcat.

Ce ne va mai rezerva acest poet majestuos al noii generaţii, care şi-a descoperit vocaţia la mii de kilometri de pământul tezeic? Sper din tot sufletul să supravieţuiască jocului în care „timpului.../ nu-i tremură niciodată mâinile/ îşi plimbă încet bisturiul pe feţele noastre/ ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa”.

În încheiere, voi conjuga verbul a iubi alături de Ionuţ, cel care nu mi-a compostat biletul în „Trenul copilăriei”, lăsându-mă să merg către destinaţia unde iubirile durează... FOREVER AND EVER.

Ioana Florea
7 iunie Buhuşi, România

CUPRINS

DONATOR UNIVERSAL 7
FERICIREA 13

Vinerea Mare 17
Christ îmbătrânit 18
Agnus Dei 19
Afară din suflet 20
A doua cădere a regelui Snowdon 21
Abdicarea lui Dumnezeu 23
Donator universal 24
Aritmie 25
Suflet orfan 26
Eu la pătrat 27
Şahul etern 28
Timpul se măsoară în cuvinte 29
Fata din tablou 30
Fără carnet 31
Mă voi întoarce 32
Iartă-mă, iubeşte-mă 33
Nu mai citiţi 35
Pe banca acuzaţilor 36
Supravieţuim jocului 37
Dorm într-o livadă de meri 38
Inima mea trage clopotele 39
Viză la vama cerului 40
Veşnicie 41
Sub talpa unui pantof 42
Autostop 43

Maria 44
Măiastra călătoare 45
Arca poetului 46
Răstignire 47
Ce este mai trist? 48
Strigătul mut 49
Nobila casă 50
Mereu, mereu 51
Spărgătorul de cruci 52
Tratat despre diferenţele umane 53
Spic 55
Actor 56
Durere-moarte-viu 57
Iubirea nu stă la gargară 58
Tombolă 59
Viceversa 60
Yahoo! 61
INRI 62
Toate drumurile duc la tine 63
Dintr-un singur gând 64
Îţi creşte scorbura în piept 65
Tutankhamon 66
Colocataire avec Satan 67
Prizonier 68
Singurătate 69
Geometrie perfectă 70
Avort 71
Nemişcare 72
Mă sinucid în vis 73
Cu mâinile legate 74
Cuvântul cheie 75
Baie de sânge 76

Justiţiar de modă veche 77
Oameni smulşi de pene 78
Moarte... 79
Reinventez moartea... 80
Conjugă verbul a iubi 81
În căutarea poeziei 82
Războiul clonelor 83
Oameni rogvaiv 84
Lumea tenebrelor 85
Instituţie exclusivistă 86
Iisus modern 87
Margine de vis 88
Gând 89
Eu 90
Trenul copilăriei 91
Bine cuvântare 92
Deşertăciune 93
Secundar 95
Femeia universală 96
Genus irritabile vatum 97
Mi se pregăteşte ceva 98
Vieţi pe datorie 99
Crimă pentru poezie 100
Ultimul zbor 101
Îmi amintesc de 10 februarie 103
La pescuit 104
Ucigaş de sfinţi 105
Ultima poezie 106

SÂNGELE LUI IONUŢ.
SCURTĂ ANALIZĂ HEMO-POETICĂ... 107
REGELE SNOWDON 112

Acreditare CNCSIS 2006
Editura şi tipografia STEF
700705, IAŞI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro; http://www.editurastef.ro

Prin sinceritatea versului, emoţia, curajul de a spune ce gândeşte, Ionuţ Caragea, donator universal de cuvinte, iubiri, trăiri şi visuri, are reale şanse ca dorinţa de a se regăsi în poezie să îi fie împlinită.

Marius Chelaru

Născut în 12 aprilie 1975 la Constanţa, **Ionuţ Caragea** a absolvit Facultatea de Educaţie Fizică şi Sport din cadrul Universităţii „Ovidius"; rugbist, fost campion naţional de juniori cu echipa „Farul Constanţa", în prezent el locuieşte la Montréal, fiind deja triplu campion al provinciei Québec, cu echipa „Parc Olympique". Deşi scrie versuri încă din copilărie, nu a publicat poezii decât după plecarea sa în Canada şi, până acum un an, numai pe *internet*. A publicat la editura Stef din Iaşi volumele *Delirium Tremens* (2006) şi *M-am născut pe Google* (2007). Concepţia lui despre poezie şi scrisul său nu sunt tributare nici unui curent consacrat. Poemele sale au forţa tinereţii, a lipsei de şabloane şi a *curajului unui nou început*. Bogatele sale lecturi, de dinainte de publicarea poeziilor, l-au ajutat să devină un excelent cunoscător şi un abil mânuitor al cuvintelor, care sub pana sa devin vibrante şi au o forţă sugestivă rareori întâlnită în poezia contemporană în limba română.

Dumitru Scorţanu

Oameni rogvaiv

suntem dispersia luminii
în picăturile de sânge
radiaţii ale aceluiaşi
spectru divin

Grafica feştii coperţi: © 2007, Dumitru Scorţanu

Editura STEF
ISBN 978-973-1809-02-1
9 789731 809021
www.editurastef.ro